

[Udenrigsministeren.]

penge på bekostning af løsning af humanitære opgaver i ind- og udland. Jeg kan kun sige, at der ikke fra den pågældende institution er kommet noget tilbud om at tage børnene til USA. Jeg har fået et telegram fra den, der sendte os brevet fra institutionen, hvor han i anledning af det spørgsmål, der er stillet, og det, der har stået i pressen, igen understreger, at der på intet tidspunkt har været tale om det. Der har derimod været tale om at tilbyde børnene ophold i Nicaragua og Guatemala. Jeg tror, meget få danske — måske endda kun enkelte i fru Jytte Røges eget parti, jeg er lidt usikker — ville finde, at det er en for — lad os bare nævne tingene på dansk — rå handling, at vi som værtsland modtager børn her for derefter at skippe dem til et eller andet andet land ude i verden, hvorfra de kan gå til et tredje land osv. Det er ikke den form for, jeg har nær sagt „hvid slavehandel“, det drejer sig om.

Det, vi har sagt, og det står finansudvalgets flertal bag ved, er, at vi ønsker, disse børn nu får ro og kan blive her i landet indtil videre. Vi har det principielle standpunkt — de, der er over 18 år, kan naturligvis søge om flygtningestatus og vil vel også få den — at de yngre for deres egen fremtids skyld på et tidspunkt, hvor det er muligt — og det er det ikke i øjeblikket — kan vende tilbage til deres eget land.

Det sidste spørgsmål falder jo væk, for der bliver altså ikke tale om nogen udrejsetilladelse og derfor heller ikke tale om nogen midlertidig situation, hvor „Storedam“ kan komme ind i billedet.

Jytte Røge (FP):

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for svaret, selv om jeg selvfølgelig er meget skuffet over det. Efter min mening er denne sag blevet grundigt forkludret næsten lige fra starten. Henning Becker har gjort et stort og idealistisk arbejde i Vietnam. For adskillige af disse børn har han gennem 6 år været deres eneste faste holdepunkt i tilværelsen, og derfor er børnene naturligvis blevet nært knyttet til ham. En tidligere Saigonregering har givet ham forældremyndigheden over disse børn, og som en rigtig far, der tænker på at gøre det så godt for sine børn som muligt, beder han den danske stat

om hjælp, så hans børn kan få krigens rædsler på afstand og falde til ro i det lille fredelige land.

Det var her, Henning Becker forregtede sig. I den tid, han har været væk fra Danmark, har meget forandret sig. En regn af paragraffer, regler og bestemmelser har gjort vort hjemlige system så indviklet, at det ikke er noget under, at disse fremmede fugle har haft svært ved at tilpasse sig. Derfor mener jeg, det vil være formålsløst at prøve at få børnene tilpasset vore forhold, samtidig med at man skiller dem fra det eneste menneske, der kender deres kulturelle baggrund og miljø. Børneværnet, som jeg i øvrigt synes har tiltunget sig al for stor magt, har ingen jordisk mulighed for at forstå disse børn. Den største tjeneste, Danmark kan gøre børnene, er altså at lade organisationen „Food for the Hungry“, som nu udenrigsministeren siger der ikke er kommet noget som helst konkret fra, overtage ansvaret for dem og skabe dem en tilværelse så nær deres oprindelige som muligt.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Fru Jytte Røge må have misforstået mig. Jeg sagde ikke, der ikke var kommet noget fra „Food for the Hungry“. Jeg sagde, der var kommet et telegram, der sagde, at det, som fru foreslår, ikke er organisationens ønske, nemlig at bringe dem til USA. De vil gerne bringe dem til en eller anden mellemamerikansk stat, og sådan ønsker regeringen ikke at handle med disse børn.

Så bør jeg måske yderligere tilføje, at når børnene er her i landet — hvor først og fremmest vi og ikke hr. Becker nu tager os ordentligt af dem — så skyldes det, at hr. Becker, på et tidspunkt hvor han vidste der var mulighed for at anbringe disse børn i andre, os venligtsindede lande i det område, de kom fra, for at hindre dette og mod regeringens ønske og mod aftalerne med regeringen satte børnene i en flyvemaskine og gav os besked, da maskinen var midt ude over Stillehavet, og hvor han — ja, fordi han ikke er rigtig vel disponeret — ikke var i stand til at følge børnene det sidste stykke til Danmark. Det er jo sandheden om, hvordan disse børn kom til Danmark. Da havde vi kun én ting at gøre, og det var at sige ja til at modtage dem og give dem gode vilkår